

מסורת הש"ס

(א) ושלל לה: ויגלו...
(ב) מסירת דף י"ז: (ג) שם...
(ד) ויגלו לה: ויגלו...

הגרות הב"ה

(א) נבי וחי לבורכא:
(ב) דמי דמיתין וכו' תימא...
(ג) דמי דמיתין וכו' תימא...
(ד) דמי דמיתין וכו' תימא...

מוסר רש"י

במישלם שניא אליו כו'.
דל מתייב הולא אלף...
לוקח היתו פירות השני...
הלא יתנו הלל ג'...

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

לח.

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פירי מיל'
מפריה ל' סמך שני
פכ שוש"מ: מ"י סמך רמ'

זקני י"ה משפוחיה ועד הוומא.
פירש הקונטרס שאם מת יטע אחר
במקומו קשיא לר"י דנהדיא קמי בהמוכר את הספירה ולקמן

מסקין לה רבא. אמאי קנה קרקע דכנגד האילן
מאחר דתנן לא קנה
קרקע כלל לא קנה. ודקשיא לנו דכיון דלהתקיים בקרקע זו קנהו מאלף

דקני ליה עד תהומא ואחמי קשיא
לרשב"א דמה דף (ע"ג). כשקדיש ג'
בינת (לקמן ע"ג). כשקדיש ג'
אילנות בזה אחר זה פוכה את האילנות
כשזיינה ואם היה מקום האילן קדוש
כלל היה לו לפדות לפי משבון בית
ועד חומר שעורים כחמשים שקלים
כסף דכן הוא דרין כשמתקדיש אפי'

ורגילים למכור בקרקע ומניחו עד
שיגמרו פרו ועוקרו. אף האילן
שמכרתו לך לפירותיו הקרקע לא
מכרתה וילן. הכא הוא דקני בקרקע
שלי כל ימי שזרץ לקרקע עד שיבש
היינו דומיא דכרכוס ומאחר שיבש לא
מהי לו הקרקע עוד: עקור כורכמא
דרישא וילן. הכא הוא דקני לקרקע
אח' כרכוס אחר שנתבשל ואינו יכול
ליטע כרכוס אחר במקומו גם אתה
לא חטע אילן אחר במקומו: אלא
אמר רבא. הכא הוא דקני לקרקע
שחטת האילן בנא מחמת הטענה
שעונן למוכר כפירוש מכרת לי האילן
והקרקע שחמתי ליטע אחר במקומו
וצענתי ואכלתיה עמי חוקה ולא מותרתי
כשטרי יומר משלש שנים דהשתא
לא דמי לבורכמא דרישא: אל' מר
קשיא כריה דרב סדל' לרב אשי.
מאחר שהקונה חסד' יחיד נאמן
כטענה זו ויטע אחר במקומו אי
כורכמא דרישא וכן היה אם מוכר
לו קמס דקל לפירותיו ולא פירש לו
קרקע קיימא לן אין לו קרקע דאם
יבש או עקר לא יטע אחר במקומו:
מאי הוה ליה. למוכר למעבד שלא
יהא זה נא מחמת טענה ויטע אחר
במקומו דל' אדם יטעון אחר שלש
שנים כטענתי: איבעי ליה למחוי.
נאמן כטענתי שלש שנים אלא כי

זעל קרקע לפיך אין חזקתו חזקה כשאין יכול לשמוע ממאחרו דמה
יועיל שמיחה:

קרקע אלא כי כורכמא דרישא וזכור לא יכול לטעון אחר שלש
שנה והיה לו וזכור דכיון דמיתה זו זה היה לו להוהר

דמסח
ומתייב הולא אלף
לוקח היתו פירות השני
הלא יתנו הלל ג'
כשקדיש ג'
אילנות בזה אחר זה פוכה את האילנות
כשזיינה ואם היה מקום האילן קדוש
כלל היה לו לפדות לפי משבון בית
ועד חומר שעורים כחמשים שקלים
כסף דכן הוא דרין כשמתקדיש אפי'

מחאה מלאי
היה זה נא מחמת טענה ויטע אחר
במקומו דל' אדם יטעון אחר שלש
שנים כטענתי: איבעי ליה למחוי.
נאמן כטענתי שלש שנים אלא כי
כורכמא דרישא וכן היה אם מוכר
לו קמס דקל לפירותיו ולא פירש לו
קרקע קיימא לן אין לו קרקע דאם
יבש או עקר לא יטע אחר במקומו:

לענין רש"י

קרו"ג אוריינט"ל. חרע.

רבינו גרשום

מחקין לה רבא אמאי
קנה פקוס האילן ולימא
ליה. מכר ללוקח לבורכמא
דרישא וזכור לך. דומיא
הוא עקב שבורח אדם
לחבירו יתקן של בעב
שקרוין אריינט"ל שלא סבר
לוי כי אם הצבע צבעת ולא
מקום הכורכמא הכי נמי
מצי לסיפר ליה כי יבש
האילן אלא דוקא וזכור לך
שקיל אילנך וזכור לך
אלא אמר רבא. שמוס הכי
קני ליה משפוחיה ועד
התומא בנא הלוקח מחמת
טענה ששטען וזכור לך
מקומו מכר לו והחזיק
בז שני חזקה אלא מיתה
במקומו אדם. אי לבורכמא
דרישא. כלומר האילן
לברכ כל זמן שלא יתיבש
מאי הוה ליה לסיבד
והא כששלמו של חזקה
עדיין לא הגיע זמן לעצור
הבורכמא ועדיין פרשתי
עומדת הקרקע שחמת
הבורכמא וכן נמי האילן
ומשום הכי לא מיתה חזקה
כששטען הלוקח טענת חזקה
אמאי הוה חזקה ומשני
וראי הוה חזקה הוואיל
ולא מיתה דאפי' דעידין
היה לו לחפשי הקרקע
לאחר ג' אפילו הכי
איבעי ליה למוכר למחוי
בטרך ג' שנים ולא סבר
לוי כי אם החזק לבדו
ורכא דלא מיתה איהו
דאפי' אפשי: אפי'
שליש ארצות לחוקה שרדך
שרדך החזיק והמפדע
במלכות אחת של הלל ג'.
אבל היה העורר ביהודה
המחזיק בגליל אינה חזקה
משום דאין שירות מצויות
דלילו ולימרו ליה דהאי
חזיק בשדהו כרי שיבוא
רפחה: עד שיהא עמו
בכרינה. באותו מלכות כמו
ביהודה והיה דרשיות
מצויות ומצי למימחי
ולמשל ליה על ירייהו
דתי שירות ואי לא מיתה
היה חזקה זו או לא
מיתה הוואיל דמחאה שלא
בפניו הוה מחאה: אפי'
היה וגליל נמי (לא) הוה
חזקה ואמאי קמי מתייב
עד שיהא עמו בכרינה:
שהוה דליל ולא פיקה
לוי חזקה האילן וכו'.